

27. августа 2013. године НСПМ је објавио ауторски текст Ђорђа Вукадиновића (неколико дана раније објављено и у [Времену](#)), под насловом [Година „Господара Вучића“ – како се калио вођа](#)

. У том тренутку, многи још нису били свесни шта се у Србији догодило годину дана раније, а многи су - укључујући и неке актуелне опозиционаре - још имали илузија о "реформском капацитету" напредњачке власти. Текст објављујемо интегрално, а коментаре (175) можете погледати на линку изворника.

Једва да је прошло годину дана, а већ као да се у некој далекој и непојамној прошлости губи податак да је до положаја најмоћнијег човека у држави, оног чије име се – без обзира на то да ли сте присталица или противник – изговара са шапатам и зебњом, Вучић стигао након једног од најубедљивијих пораза у својој политичкој каријери, која је, тек то сада звучи невероватно, поразима и неуспесима различитих врста више него обиловала.

Прави премијер ове владе биће Александар Вучић, који је за непуна два месеца након ђурђевданских избора од готово потпуног губитника постао „господар Вучић“

Прошле године у ово време, неколико дана ПРЕ него што је влада званично формирана, на овом сам месту написао текст под називом „[Први српски тријумвират – ко ће бити премијер](#)

“. Питање је било реторичко – а одговор више него јасан и експлицитан. Прави премијер ове владе биће Александар Вучић, који је за непуна два месеца након ђурђевданских избора од готово потпуног губитника постао „господар Вучић“. С друге стране, Ивица Дачић, привремени господар ситуације и човек од кога је,

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 26 август 2019 22:21

наизглед, у том тренутку све зависило, упао је у негативну спиралу за коју није јасно да ли ће се уопште и како зауставити.

□ □

Пре само годину и нешто, у трци за Београд, трећој заредом, Вучић је скоро до ногу потучен од Драгана Ђиласа и тада још релативно јединствених демократа. Читаоце, као и већину људи, уосталом, најтеже је убедити да све што се десило није нужно морало тако да буде, да није све резултат неког плана и завере, односно, да је у политици и историји, слично као и у обичном животу, много тога резултат пуког случаја и стицаја (не)срећних околности. Тако је и са овим успехом Александра Вучића. Разуме се да није све плод голе случајности, наравно да су постојали разни планови и сценарији – и његови и са њим – али се исто тако лако могло догодити да они падну у воду, а да Вучић данас у српском парламенту предводи невелику групу одметнутих евро-напредњака. Што се то није догодило, заслуга је, пре свега, опуштености победника мајских избора – међу којима, поновимо то још једном, Вучић није био.

Јер ово је примарно била влада Николића и Дачића, Донекле и Динкића. У великој мери и – то сада делује као горка шала – Мирослава Мишковића. Кумовао јој је мало и Милорад Додик. Чинило се да су и Руси, или барем амбасадор Конузин, за то активно навлазили. (Али одлучили су, као и обично, Американци.) Вучић готово да нигде није фигурирао у тим комбинацијама, сем као агилни „Томин оперативац“, са којим овај баш и није увек у најидиличнијим односима. Мислим да је до врха стигао више зато што су га потценили и погрешно проценили – а не зато што је нека „невидљива рука“ водила његову каријеру и поставила га на садашње место. Другим речима, не верујем баш у теорије неких од мојих коментатора (и, наравно, свих преосталих радикала) како је он од почетка био „спавач“ и „убачени елемент“ у патриотским редовима. Много сам склонији варијанти да је Вучићев успех, мање-више, његов сопствени производ – његове амбиције, његове фрустрације, његове интелигенције и његове енергије. И, надам се, разуме се, његове упорности и његовог лукавства.

Требало је у правом тренутку повући прави потез и искористити мајски тријумфализам и еуфорију код Николића и Дачића. Па наговорити Николића да поднесе оставку на место председника странке – „председник свих грађана“ је то могао (п)остати и обичним замрзавањем функције – и тако овога од човека од којег зависи практично све у влади и странци свести на углавном протоколарну улогу „енглеске краљице“ и церемонијал-мајстора. (Из које се Тома сада покушава чупати кроз неформалну коалицију са Дачићем.) Па затим одглумити личну незаинтересованост за формирање владе и пристанак ултимативно условити функцијом „координатора безбедносних служби“, која је претходно дословно измишљена за Микија Ракића. Па онда одабрати скоро идеалну мету у лику Мирослава Мишковића, значајно ослабљеног након продаје „Максија“, а који је, током година, постао симбол и оличење српске транзиције и свега лошег у њој.

Вучић је у причу улетео на крају и из другог плана, помало као дух из боце, стечајни управник и целат – у ствари, помало од свега тога – једног већ увелико уздрманог, унутрашњим сукобима раздираног „жутог двора“ и читаве постпетоктобарске политичке сцене

Тиме ми, наравно, на пада на памет да елиминишем улогу Запада у читавој причи. Напротив. Па Николићев и Вучићев успех је живи и најбољи могући доказ да без подршке или барем одобрена Запада није могуће доћи на власт у Србији. Јер, пре свега набројаног у претходном пасусу, требало је убедити сумњичаве западне дипломате, од Штефана Филеа, преко Хојзгена до Филипа Рикера, Гордона и неких других, важих али медијски анонимних, који су, према сведочењу извора наша два веома добро обавештена амбасадора, констатовали да је Вучић „веома конструктиван“ и „одличан тип“. Дакле, по свој прилици, ни овај пут није се могло без њихове сагласности и „ауторизације“. Али хоћу да кажем да би било погрешно, или бар сувише поједностављено, свести све на формулу „енглески човек“, „страни агент“, итд. Као што рекох малочас, Вучић је у причу улетео на крају и из другог плана, помало као дух из боце, стечајни управник и целат – у ствари, помало од свега тога – једног већ увелико уздрманог, унутрашњим сукобима раздираног „жутог двора“ и читаве постпетоктобарске политичке сцене. Поштено говорећи, и то је значајан елемент којем Вучић може да захвали макар за један део подршке коју данас ужива.

Елем, ако нам није напросто „постављен“ од стране „господара света“ (па онда ми, јадни и сироти мали хрчки, је ли, ту ништа нисмо криви и ништа не можемо) поставља се

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 26 август 2019 22:21

питање – како нам се онда догоди(л)о, односно, у чему је тајна оваквог и оволиког Вучићевог успеха?

1.

Рекао бих, пре свега, у комбинацији концентроване моћи и индуковане популарности.

Вучић је годинама био један од најнепопуларнијих политичара, делом због несумњиве ароганције и агресивности у јавним наступима, а делом због константне прљаве кампање противника, којима се чинио као захвална и богомдана мета – што га је сигурно фрустрирало и нервирало. И у странци и у јавности – за разлику од Томе, коме је припала улога „доброг човека из провинције“ и којег су сви симпатисали – Вучић је, заједно са Тодоровићем, био онај „рђави полицајац“, који обавља прљави посао, мргоди се, виче, свађа, прети и утерује страх. А сада се одједном и дословно купа у енормној популарности, која, у најбољем случају, подсећа на ону Милошевићеву са самог почетка, Коштуничину после 5. октобра и Ђинђићеву после смрти. А можда их и премашује.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 26 август 2019 22:21

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 26 август 2019 22:21

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 26 август 2019 22:21

